

KISS CSILLA

Randevú a pillanattal...

A srác tizennyolc, a kislány talán négy. A kislány önfelédten futkározik, mert gyermek, a fiú egy helyben áll, mert kerek székes. A copfost figyel. Az arca mosolyog, de néha átsuhan rajta a szomorúság. Egy álom jut az eszébe, amit nem értett, de nem tudta megbeszélni senkivel. A sorstól a beszéd képességét sem kapta meg. Az édesanyja aznap reggel megkérdezte, mit álmódott. Úgyesen tette fel a kérdéseit. A fiú egy rövid ideig még reménykedett, hogy kitalálja az álmát, de az annyira furcsa volt, hogy sejtette, nem fog sikerülni. Egy pillanatra bosszús lett, de hamar elengedte. Már megtanulta elfogadni a sorsát.

Pár éve rájött valamire. Az élet pillanatok sorozata, a minősége pedig attól függ, hogyan éli meg ezeket. Akkor határozta el, minél kevesebbet lesz haragos és dühös. Ha öröm éri, abba teljesen belemerül. Úgy döntött, nem hajlandó szomorúságra pazarolni az életét. Ettől az elhatározástól megváltoztak a napjai. Amint feladta az ellenállást, a harcot, és saját haragja helyett (amit főleg a meg nem értettség okozott) elkezdte figyelni a körülötte lévő világot, olyan dolgokat vett észre, amiket eddig sosem. Felfedezte, hogy édesanyjának vannak ősz hajszálai; a póknak, amely a kanapé felett szövi a hálóját, mintha zöld lenne a hasa, és az édesanyja rózsaszín muskátlikat tett a terasz korlátjára. Mindez örömmel töltötte el. Rájött, harag és elkeseredés nélkül szép és szeretnivaló a világ, még kerek székesen is. Ha anyja néha dühös volt, úgy szerette volna elmondani neki a felfedezését. Ugyanakkor észrevette, ahogyan a saját haragja csökkent, az anyja is ritkábban volt dühös. Ezen elgondolkodott. Lehet, hogy mégis található értelmet a létben. Ha csak egy ember lesz örömtelibb attól, hogy ki tudja sugározni magából azt, amire rájött, már megérte.

A futkározó kislányt figyelve az álmán gondolkodott. Mintha megelevenedett volna, szinte ugyanazt álmódta, amit most átélt, azzal a különbséggel, hogy ott ő volt a kislány.

Még a lábában érezte a futás gyönyörűségét. Aztán elesett, és érezte a fájdalmat is. Határozottan tudta, ő a kislány volt. Nem értette. Egyszer az anyja a barátnőjével beszélgetett valamilyen előző életekről. Állítólag vannak, akik hisznek abban, hogy az ember többször születik ide a földre azért, hogy különböző dolgokat megtanuljon, tapasztaljon, és jobb ember váljon belőle. Az is lehet, hogy hol fiúként, hol lányként éli az életét. Nagyon tetszett neki a gondolat: akkor lehetséges, hogy ő már volt egyszer egészséges, csak nem emlékszik rá. Ha ez így van, mennyivel érdekesebb most mozgássérültként megismernie a világot. Ha tudna beszélni, sok kérdése lenne. Így csak figyelt, és próbálta összerakni a dolgokat.

Játék közben a kislány nem vette észre őt, de futkározás közben egyre távolodott az anyjától. Váratlanul a kerekes szék elé került. Hirtelen megállt, felnézett, és megijedt. Látszott, még nem találkozott ilyen fiúval. Visszafutott az anyjához, és a térde mögé bújt. A kíváncsiságát azonban nem tudta legyőzni, kikukucskált az édesanyja mögül, a srácot figyelve. Mindketten érezték, valami vonzza őket egymáshoz.

A srác kialakított édesanyjával egy jelzésrendszert, amit csak ők értettek. Nem azért, mintha annyira sajátos lett volna, hanem, mert másnak nem volt hozzá türelme, hogy hosszabb ideig egy másik emberre figyeljen, mondjuk egy kerekes székesre. Néha arra gondolt, nem is lehet olyan jó járó embernek lenni. Úgy tűnt, aki jár, az mind siet valahova. Időnként iszonyú feszültség áradt az ép emberekből, és ez megrémítette. Vajon ő is tele volt szorongással, amikor egészséges életét élte? Szóval, ha kitartóan nézett valamit, az anyja előbb-utóbb kitalálta, mit szeretne. Most a kislányt és a saját térdét nézte felváltva. Az anyja megértette. Akadtak gyerekek, akik szerettek felülni a térdére és kerekedett velük egy kört. Megnevettette őket, hirtelen vette be a kanyart, vagy ráfékezett és zökkenetek egyet. Ez nagyon tetszett nekik, imádta hallgatni a kacagásukat. Az anyja rájött, most ő szeretne a kislánnyal barátkozni. Odatolta őt a copfoshoz elé. – Akarsz kicsit kocsikázni? – kérdezte az anyja. Ha a térdére ülsz, a fiam szívesen elvisz egy körre.

A kislány hevesen rázta a fejét, és elbújt az anyja mögé. A srác szomorú lett, de megértette. Nem először utasították el. Visszamentek a fa alá, de továbbra is a kislányt figyelte, aki lassan elfeledkezett róla. A pillanat, amelyben megjíedt, továbbállt, miért kéne ezért abbahagynia a szórakozását. Mennyit tanulhatnának tőlük a felnőttek, gondolta a srác. Nem ragadnak a múltba, ezért nincs büntudatuk, nem aggódnak a jövőn, ezért nem félnek. Csak a pillanat számít nekik. A *most* az élet legigazibb és legizgalmasabb valósága. A gyermek önfeledten szaladgált tovább, aztán egy kő... a srác előbb szisszent fel, mint ahogy a baj megtörtént. Újra eszébe jutott az álma. A kislány elhasalt, egy másodperc csend, aztán hangos, keserves sírás. Az édesanyja odasántikált, a srác most vette észre, gipsz van a lábán. Nagy nehezen felemelte a lányát, ömlött a vér a térdéből. Rászorított egy zsebkendőt, próbálta ölbe venni, de a gipsz miatt alig tudott néhány lépést tenni, és letette. A srác izgatottan megrángatta az anyja kezét, ő rögtön megértette. Odatolta a kislány elé a kerekesszéket, de nem szólt. A kislány egy pillanatra abbahagyta a sírást, és hüppögve a srác szemébe nézett. Ő kedvesen és szelíden rámosolygott. A copfos még egy pillanatra az anyjához bújt, aztán arrább tolta az anyja kezét, és a kerekesszékre kapaszkodva feltápászkodott. Majd kicsit tétován, nagyokat szisszenve felmászott a srác térdére, megkapaszkodott a karfában, és várakozva, a nők büszkeségével az arcán (ha annyira akarod, vigyél) hátratekintett. A srác anyja tolni kezdte a széket, és elindultak hazafelé. A fiú leírhatatlan melegséget és hálát érzett a szíve körül. Tudta, ez élete egyik feledhetetlen pillanata lesz. A két édesanya egymásra nézett, és kezet fogtak. Nem szóltak, szavak nélkül is értették egymást. A tekintetükben látszott, megértették: az ő pillanataikat a gyermekek egyesítették. Két pillanat, amely eddig külön életet élt, most randevúzott először egymással.

Nem szóltak harsonák, de az emberek megálltak, mosolyogva nézték őket, és abban a pillanatban a boldogság is ott sétált az utcán.